

saadan Besøvelse stødte den samme Sergent Nr. 178 om i Staldbaasen og sparke ham i Siden med sin Støvlenese. Det forekommer mig, at naar saadanne Exempler — helt ofte blive de slet ikke nævnte af Frygt for, at man skal blive stemplet som Angiver — kunne ansøres at være meddelte af paalidelige Folk, kan det ikke stude at faae dem undersøgte. Naar der passerer saadanne Tilfælde 30 Aar efter, at vi have faaet den fri Forsatning, og 10 Aar efter, at vi have faaet den nye Hærløvs — og det har jeg prøvet af egen Erfaring, og jeg kan godt forstaa, at det er passeret; thi jeg har med mine egne Øine set, at det er passeret efter den nye Hærløvs — forekommer det mig, at man maatte være af Stof og Sten, hvis man, naar saadanne Oplysninger kom frem, ikke vilde være med til at faae dem undersøgte. Det antager jeg, at det erede Things Medlemmer ere enige med mig i, hvad enten de høre til Venstre eller Højre, at gaa saadanne Ting i Svang mellem Husarerne eller Rytteriet i det Hele, er det rigtig, at de komme frem, og at Bedkommende drages til Ansvar. Nu veed jeg nok, at man vil kunne sige, at bagefter kunne de klage. Ja, det skulle vi nok komme til, men jeg gaar nu til det næste Tilfælde. Den 17de Januar slog Sergent Sivertsen Nr. 183, Laurfen Brorstrup af Åsminderød Sogn med den flade Haand i Ansigtet, saaledes, at han i flere Dage derefter knap kunde spise. Gymnastiklærer Kristensen slog omtrent hver Dag med en Suggert under Gymnastikøvelserne. Her skal jeg standse et Øieblik; thi jeg tilstaa, at i Gymnastiksalen er det værst efter den Erfaring, jeg ogsaa har erhvervet, just navnlig for Rytterirekrutterne. Det er grumme naturligt, da det navnlig efter den nye Hærløvs hovedsagelig er Bønderkarle, der ere Kavallerister. Dengang jeg var i Tjenesten, var der maasse en eneste, som ikke var bondefødt, men ellers var det udelukkende Bønderkarle, og maasse det ogsaa kunde give en Forklaring paa, at Stillingen er lidt anderledes der end ved Fodfolket. Det kan være, at blandt Befalingsmænd, der stadig ere henviste til at omgaa Heste og Bønder, bliver Anden anderledes end ved Fodfolket. Det har jeg tænkt mig, men det kan være en gal Tanke; imidlertid staaer det mærkærbigt til. Disse Bønderkarle ere ikke nær saa dygtige til Gymnastik som Folk fra Kjøbstæderne. Det kunne vi let blive enige om, at Haandværksvænde og Andre, som ikke arbejde saa haardt med Legemet, ere bedre istand til at gjøre i Gymnastiksalen, hvad der forlanges, end Bønderkarle. Derfor var Gymnastiksalen det værste Sted, hvad Øvelserne angik, for os, da jeg var Soldat, saa at jeg godt kan forstaa, at i Gymnastiksalen skal der stadig en Vækker til, og den Vækker havde vi ogsaa lidt. Det stete hver Dag, at der blev brugt Slag. Jeg skal give nogle Exempler paa, hvorledes det gik til i Gymnastiksalen, hvad der klart kan betegne,

hvilken Mand der var raadende ved Rytteriet, og det er dog kun ti Aar siden. Vor Gymnastiklærer havde et Øgenavn til hver eneste Mand paa Skolen, og det maatte vi lystre. Vi bleve ikke raadede op ved vore egne Navne, men ved vore Øgenavne, og jeg skal give en Prøve paa, hvor smagfulde de vare. Der var en Karl, som de kom hen og spurgte: „Hør lidt, hvad er din Fader?“ „Ja, han er Bønde“, var Svaret. „Hvor stor er hans Gaard?“ spurgetes der videre. „Han svarede: „Halvfemte Lønde Hartkorn“. Den Karl hed aldrig Andet end „Halvfemte Lønde Hartkorn“. Saa snart der skulde raabes paa ham, hed det altid: „Halvfemte Lønde Hartkorn“, og han maatte lystre dette Navn. Der var en anden Karl (Afbrydelse af Bille) fra det forekommer mig, at det erede Medlem fra Kjøbenhavns 5te Kreds (Bille) kunde godt tage det lidt med No, han kan jo faae Ordet efter mig. Nu komme vi til Noget, der halveis ligger under ham; jeg tænker, han kan være glad derved. Mit næste Tilfælde angaar nemlig en Mand, der er ansat ved Kjøbenhavns Politii. Det var i alle Maader en hæderlig, flittig og flink Karl. Han havde imidlertid det Uheld at have lidt røde og hvide Kinder, og saa fik han Øgenavnet „Mælkebøtten med Sporer paa“, saaledes lød det stadigt. (Bille: Det er Barnagtighed!) Ja, det erede Medlem kan være ganske rolig for, at naar vi staa i Føgte salen og skulle lystre efter et saadant Øgenavn „Mælkebøtten med Sporer paa“, saa er det langtfra behageligt; det erede Medlem kan være ganske rolig for, at saa er man ikke godt tilpas. Jeg vil spørge det erede Medlem, hvad han vilde tænke sig, naar han i den Stilling, hvori han lever, skulde gaa med et Øgenavn som „Mælkebøtten med Sporer paa.“ Jeg antager, at det erede Medlem vilde bede sig fritaget for flige Navne. Jeg staaer fuldstændig til det erede Medlems Tjeneste; hvis han privat vil henvende sig til mig, skal jeg sige ham, hvem det er i Kjøbenhavns Politii, der er Tale om, og han kan da faae at vide af ham, at det er sandt, hvad jeg har sagt. Der var en anden Karl, der faae lidt godt ud, og han fik aldrig andet Navn end „Mette“; saasnart der skulde kaldes paa ham, hed det altid „Mette“, og han maatte lystre Navnet. Jeg skal endnu kun nævne et Exempel. Jeg tror, at saa at sige Enhver har Erfaring for, at der i de sidste Aaringer har været en hel Del Røre her i Danmark haade paa det ene og det andet Omraade, og jeg tror ikke, at der er ret Mange i vort Fædreland, der ikke mere eller mindre have mærket dertil. Men det lød til, at Officerer og Underofficerer ved Afdelingen paa den Tid, jeg gjorde Tjeneste, altsaa for omtrent 10 Aar siden, ikke havde nogen Forestilling, derom thi de kaldte Alt, hvad der gik udenfor den gamle Trædemølle: Mormonisme og Bjørnbatteri. Naar der hændte det Allerjæreste udenfor det Almindelig, bleve da ogsaa Rekrutterne stadig betegne